

«Εναγκαλισθῆτε λοιπόν!... εἶπεν ἡ Ὁρτενσία.

Ἡ Ροζαλία προέτεινε τὸ μέτωπον, ἐφ' οὗ ὁ Νουμᾶς ἐπέθηκε δειλῶς τὰ χεῖλη του.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Γ. Ν. ΣΚΑΔΙΕΡΗΣ

## Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπέθανεν τῇ 14 τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ὁ διαπρεπὴς ἱστορικός τῆς Ἑλλάδος Κ. Παπαρρηγόπουλος. Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1815 ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατήγετο δ' ἐκ Βυτινῆς τῆς Γορτυνίας. Ἐξεπαιδεύθη ἐν Ὁδησσῷ καὶ κατῆλθεν εἰς Ἑλλάδα τῷ 1830, ὅπου ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ Κεντρικῷ σχολεῖν Αἰγίνης. Τῷ 1834 εἰσῆλθον ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ὑπηρετήσας μέχρι τοῦ 1845. Ἐκτοτε δὲ ἐπέδωκεν εἰς τὰς ἱστορικὰς αὐτοῦ μελέτας. Ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἔργων ἄξια λόγου εἶνε: *Τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, καὶ Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διαμορφώσεως τῶν φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους*.

Ἀνεδείχθη ἀπὸ τοῦ 1851 καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, τῷ 1876 πρόεδρος τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης, τῷ 1879 πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Συλλόγων, ἐπὶ μακρὸν ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Παρνασσοῦ, τῷ 1883 πρόεδρος τῆς Ἐκθέσεως τῶν κειμηλίων τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρόεδρος τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου.

Τὸ κυριώτερον ὅμως ἔργον αὐτοῦ εἶνε ἡ πεντάτομος *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους*, ἥτις ἐξεδόθη δις. Ὡς συγγραφῆς τῆς Ἱστορίας ταύτης τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου θὰ μείνῃ ἐπιφανὲς καὶ σεβαστὸν ἐν τῇ νέῃ ἑλληνικῇ ἐπιστῇ.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο ἐν πάσῃ πομπῇ. Πολλοὶ στεφανοὶ κατετέθησαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου· λόγους δ' ἐξεφώνησαν, ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου ὁ κ. Σ. Π. Λάμπρος ἐκ μέρους τοῦ Παρνασσοῦ ὁ κ. Σ. Μπαλάνος καὶ ἐπιταφίους ἀποχαιρετισμοὺς ὁ κ. Α. Ραγκαβῆς καὶ ὁ κ. Τ. Φιλήμων.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Παπαρρηγοπούλου, ἡ ἑλληνικὴ συνειδήσις ἀπεικονίζεται κατὰ διαφόρους τρόπους ἀλλ' οὐδέποτε ἐξαφανίζεται· ἀνέκαθεν δὲ παρισταμένη ὡς ζωοποιὸς τοῦ γένους μοχλὸς, χρησιμεύει καὶ εἰς διατρέψιν τῆς ἀδιαλείπτου ἐθνικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως. Ἐτερον πλεονέκτημα τῆς Ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εἶναι ἡ πανταχοῦ ἐπικυνοῦσα εὐκρίνεια τῶν ιδεῶν καὶ ἡ λεκτικὴ χάρις καὶ σαφήνεια, ἥτις, καὶ μεταπίπτουσα πολλαχοῦ εἰς ἐπαναλήψεις καὶ ταυτολογίας, ἔχει τι ἐνδομύχως ἐπαγωγὸν καὶ θελξικῶδες, σπινώδες δὲ ἀπαντᾷ εἰς ἄλλα παρομοίας φύσεως συγγραμματα. Τὸν ὑποκάρδιον ἡμῶν πόνον ἐπὶ τῇ ἐκλείψει τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ κουφίσωμεν ὅπως οὖν,

ἡ εἰλικρινὴ ἐξαγγέλλοντες εὐχὴν ἵνα οἱ νεώτεροι παρ' ἡμῖν θεράποντες καὶ ἐρμηνευταὶ τῶν πατρίων πραγμάτων, ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὸ ζῆλωτόν του Παπαρρηγοπούλου παράδειγμα, καλλιεργήσωσι τὸ ἐν πολλοῖς ἀγώρῃ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας ἔδαφος κατὰ τὰς ἀρχάς, αἱ ὑπέστηκεν ἐκεῖνος, τὰ φρονεῖν εἰς τὴν δόξαν τοῦ γένους, καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιοπρεπῆ προαίρεσιν δι' ἧς ἀνέπτυξε καὶ διεφώτισε τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας τοῦ καθόλου ἑλληνισμοῦ φάσεις.

## Φ. ΓΡΗΓΟΡΟΒΙΟΣ

Ὁ ἐν Μονάχῳ ἀποθανὼν ἐσχάτως διαπρεπὴς ἱστοριογράφος ἐγεννήθη τῷ 1829 ἐν Νεϊδεμβούργῳ τῆς ἀνατολικῆς Πρωσίας, ἐσπούδασε δὲ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Εἰδελβέργης.

Πρὸς τὴν Ἑλλάδα συνδέεται ὁ Γρηγορόβιος ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1879, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεσκέφθη τὴν ἡμετέραν πατρίδα, εἰς ἣν καὶ πάλιν ἐπανῆλθε τῷ 1882. Ἡ περὶ Κερκύρας μονογραφία αὐτοῦ καὶ ἡ συγγραφή περὶ τῆς Ἀθηναίας αὐτοκρατείας Ἀθηναίδος, τῆς περικαλλοῦς συζύγου Θεοδωσίου τοῦ Β'. φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς ἰδιοφυίας αὐτοῦ καὶ παρέχουσι δαίτυμα τῆς δυνάμεως τῆς γραφίδος αὐτοῦ. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται δύνανται νὰ λάβωσι πείραν τῆς συγγραφικῆς αὐτοῦ χάριτος, διότι ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἔργα ἔρουν ἐξελθὴν ἀπὸ τοῦ μὲν περὶ Κερκύρας ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρ. Παπαγεωργίου, τὸ δὲ περὶ Ἀθηναίδος ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρου.

Ἀγαπήσας δ' ἔκτοτε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς Ἀθήνας, ἱκανὰς μὲν ἐδημοσίευσεν περὶ τῆς πόλεως ταύτης μονογραφίας, ἀπεφάνισεν δὲ νὰ ἐπιθέσῃ τὴν κορωνίδα εἰς τὸν συγγραφικὸν αὐτοῦ βίον, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας, ἥτις ἀπασχόλησεν αὐτὸν ἐπὶ πέντε περίπου ἔτη.

Ἀλλὰ καὶ τὴν Ῥώμην ἐξ ἴσου ἠγάπησεν ὁ Γρηγορόβιος καὶ ἐπίτιμος αὐτῆς πολίτης ἀνεκνήρυχθη διὰ τὴν ὀκτάτομον αὐτοῦ Ἱστορίαν τῆς Ῥώμης, καὶ τὰς ἄλλας περὶ Ἰταλίας μονογραφίας.

## ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας ἐγεννήθη διὰ τὴν κριτικὴν· παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ μόνον τὴν πτέρναν διαδλέπει.

Τὸ ψεῦδος εἶνε ἐξευτελιστικόν· πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ λέγωμεν ὅτι οὐδέποτε ἐψεύσθημεν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο λέγοντες ψευδόμεθα.

Συγχωροῦμεν ἴσως ἐνίοτε τοὺς γελῶντας διὰ τὴν σοδαρότητά μας... οὐδέποτε τοὺς μὴ γελῶντας διὰ τοὺς ἀστεϊσμούς μας.

Ἐκαστος εἶνε ἀφοσιωμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ, ἡ ἀγαθότης εἶνε ἀφοσιωμένη εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην αὐτῆς.

Ἐπιζητεῖτε τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι εἰσεύρουσι νὰ μισῶσι, διότι εἶνε αἱ μόναι αἱ ὁποῖαι εἰσεύρουσι καὶ νὰ ἀγαπῶσιν.

Δὲν εἴμεθα πλασμένοι οὔτε διὰ τὰς μεγάλας λύπας, οὔτε διὰ τὰς μεγάλας ἡδονάς· βροχὴ λεπτὴ δροσίζει τὰ ῥόδα καὶ τὰ λείρια καὶ ζωογονεῖ τὰ χρώματα αὐτῶν· βροχὴ ῥαγδαία καταστρέφει τοὺς κάλυκας αὐτῶν καὶ κυλίνει ἐν τῷ βορβόρῳ τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθέων.

## ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑΣ

Ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τῆς πόλεως τῆς Βιέννης (Burg theater) ἐδιδάχθη, καθάπερ καὶ ὁ τηλεγράφος διεσκέπασεν, ὁ Μαστρο-Μανώλης (Maitre Manola), δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε, ποιητὴν ἄρτι ὑπὸ τῆς γνωστῆς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάρμεν-Σύλβας, βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας. Ἡ διδασκαλία δὲν ἦτο δημοσία, ἀλλ' ἦτο μᾶλλον πανηγυρικὴ τις γενικὴ δοκιμὴ, γενομένη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων. Τὸ νέον ἔργον τῆς βασιλίδος ποιητρίδος ἐρεῖδεται, ὡς σημειοῖ ὁ εἰς τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» ἐπιστεῖλαι, ἐπὶ ἄσματος, ἀδομένου ἐν τοῖς χωρίοις τῆς παλαιᾶς Δακίας. Ὁσποδᾶρος τις περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ἔγνω οἰκοδομήσασθαι μέγαν μητροπολιτικὸν ναόν· πρὸς τοῦτο δὲ προσεκάλεσεν ἐξ Ἰταλίας ἐπίσημον καὶ εἰδικόν περὶ τὴν οἰκοδομὴν Ἑκκλησιῶν ἀρχιτέκτονα, τὸν Μαστρο-Μανώλην, ὃν τινι ἀνέθηκε τὴν διεύθυνσιν τῶν τῆς οἰκοδομῆς ἐργασιῶν. Αἱ ἐργασίαι ἤρξαντο, ἀλλ' ἀτυχῶς πᾶν ὅ,τι συνετελεῖτο τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα κατέπιπτεν, οὕτω δὲ ἡ οἰκοδομὴ οὐδαμῶς προέβαιεν, ὁ δὲ Μαστρο-Μανώλης ἐν ἀμνηστίᾳ διετέλει ὢν περὶ τοῦ πρακτέου, ὅτε ἐγνώσθη ὅτι, ὅπως προχωρήσῃ ἡ οἰκοδομὴ, ἀνάγκη ἦν ἐξιλαστήριον θυσίας. Τοῦτου ἕνεκα ὁ Μαστρο-Μανώλης ἔδει νὰ ἐντερίξῃ ἐν τινὶ στήλῃ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ το πρῶτον ζῶν ὄν, ὅπερ ἤθελε συναντήσῃ. Τὸ πρῶτον λοιπὸν ζῶν ὄν, ὅπερ διῆλθε πρὸ τοῦ οἰκοδομουμένου ναοῦ, ἦν αὐτὴ αὕτη ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰωαννέτα, ἣν ὁ ἀτυχὴς ἀρχιτέκτων, τῶν τὸν ὄρκον αὐτοῦ, θυσιάζει, περικλίσας ἐν τῷ λίθῳ. Τοιοῦτός ἐστιν ὁ μῦθος, ἐφ' οὗ ἐρείσθεισα ἐποίησε τὸ δρᾶμα αὐτῆς ἡ σεπτὴ ποιήτρια. Ὁ μῦθος οὗτος οὐδαμῶς ἄγνωστος τυγχάνει ὢν ἡμῖν τοῖς Ἑλλησι, καθότι, ὡς ἐκ τῶν ἐκτεθέντων περὶ αὐτοῦ ἐξ ἄλλων πληροφοριῶν φανεροῦται, ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἑλληνικὸν ἄσμα, ὅπερ ὁ τε Ζημπέλιος ἐν τῇ συλλογῇ τῶν «Δημωτικῶν ἄσμάτων τῆς Ἑλλάδος» καὶ ὁ Arnoldus Passow εἰς τὰ «Τραγούδια ῥωμαϊκά» αὐτοῦ καὶ ἄλλοι μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν ἀναφέρουσιν. Ἐν τῇ ἐκτελείᾳ δ' αὐτοῦ πᾶσα κατεβλήθη φροντίς πρὸς ἐπιτυχίαν· ὁ αὐτοκρατορικός θίασος μεγάλως εἰργάσθη τὰ

πρωταγωνιστούντα πρόσωπα υπεκρίθησαν τὸ μὲν τοῦ Μαστρο-Μανώλη ὁ Sonnen-thal, τὸ δὲ τῆς Ἰωαννέτας ἡ κ. Wolter, τὰ δ' ἄλλα πρόσωπα υπεκρίθησαν ἐπίσης καλλιτέχναι πρώτης δυνάμεως. Μεθ' ὅλα ὁμως ταῦτα ἡ κριτικὴ οὐχὶ εὖνους τῷ ἔργῳ τῆς χαρίσεως ποιητρίας ὑπῆρξεν, ἱκανὴς ἀποδείξασα ἐλλείψεις ἐν τῷ δράματι. Τὸ δίκαιον δὲ τῆς κριτικῆς φαίνεται ὑπεστήριξε καὶ τὸ κοινὸν ἐν τῇ πρώτῃ δημοσίᾳ διδασκαλίᾳ τοῦ ἔργου, κατ' ἐπα-νάληψιν συρῆξαν τοὺς ἡθοποιοὺς.

### ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΓΙΑΛΛΙΝΑ

Κατὰ τὰ ἐκ Λονδίνου ἀνελθόντα τηλε-γραφήματα ἡ ἐκθεσίς τῶν ὑδατογραφιῶν τοῦ ἐξόχου Κερκυραίου ζωγράφου Γιαλ-λινᾶ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὴν ἐκθεσὶν ἐνεκαίνισαν οἱ πρίγκιπες τῆς Οὐαλλίας, οἵτινες ἠγόρασαν τέσσαρας ἐκ τῶν εἰκόνων του. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν πρίγκιπων ἠκολούθησε τὸ ἄνθος τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, ἐντὸς δὲ τῶν δύο πρώτων ὥρων ἐπωλήθησαν πολλὰ εἰκόνες, ὧν ἡ ἀξία ἀνῆλθεν εἰς ἑκατον-τάδας ἀγγλικῶν λίρῶν.

Αἱ ἀγγλικάι ἐφημερίδες ἐπιδαψιλεύου-σιν ἐπαίνους εἰς τὸν Ἕλληνα ζωγράφον, ὅστις ἐν τῇ πρωτεύσῃ τῆς Ἀγγλίας ἐκλή-θη ὑπὸ τῆς δουκίσσης τοῦ Ὀλμυταν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἐτέθη ἡ ἐκ-θεσίς του. Μεθ' ὑπερφημίας ἀναγράφο-μεν τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ Ἕλληνος ζωγράφου, ὅστις ἐν τῇ μεγάλῃ πρωτεύου-σῃ τιμᾷ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα. Ἐπιτυχία ὑδρογραφῶν ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν εἶναι εὐχερὴς, ὅπως ἀλ-λαχοῦ. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καλλιτεργεῖται ὁ κλάδος οὗτος τῆς ζωγραφικῆς καὶ πλεό-τερον ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν τῆς Εὐ-ρώπης καὶ ἐν αὐτῇ ἐργάζονται οἱ ἐξοχώ-τεροι ὑδρογράφοι τοῦ κόσμου· ὥστε ἡ ἐ-πιτυχία τοῦ κ. Γιαλλινᾶ ἐν τῷ καλλιτε-χνικῷ τοῦτῳ κέντρῳ δικαιοὶ πληρέστατα τὴν γνώμην περὶ τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ Ἕλληνος καλλιτέχνου, ὅστις ἐν μεγίστῃ ἀκριθείᾳ καὶ αὐθιμίᾳ ἀναπαριστᾷ τὰ ποιητικώτερα τόπια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀ-ποδίδει τὴν γλυκύτητα τῶν χρωμάτων τοῦ Ἕλλην. οὐρανοῦ.

Ἡ πρόδοος ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ κ. Γιαλλινᾶ εἶναι ὄντως ἀξία πολλῆς παρατηρήσεως. Ἐν αὐτοῖς τοῖς πρώτοις ἔργοις διεκρίνε-το τοῦ μέλλοντος ἐξόχου καλλιτέχνου ἡ ἰδιοφυΐα. Τότε μόλις ἠγόραζον οἱ Ἀθη-ναῖοι ἀντὶ ὀλίγων δραχμῶν τὰ καλλιτε-χνήματά του, καὶ ἐδυσφόρουν μάλιστα διὰ τὸ ὑπερβολικὸν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ νεαροῦ ζωγράφου. Σήμερον ὁμως τὰ ἐρ-γα του κοσμοῦν τὰς αἰθούσας τῶν ἀνα-κτόρων τῆς αὐτοκρατείας τῆς Αὐστρίας, τῆς βασιλείας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Μ. δου-κίσσης Ἀλεξάνδρας, τῶν πρίγκιπων τῆς Οὐαλλίας καὶ τῆς δουκίσσης Ἀλπανυ.

### ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἡμετέρα πόλις εἶχε τὸ εὐτύ-χημα νὰ περιελθῇ ἐν αὐτῇ ἓνα μαργαρίτην, τὴν

καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἡν κατήρτισε καὶ διωργάνωσεν ὁ εἰδικώτατος εἰς ταῦ-τα καταστάς κ. Ἀλέξ. Φιλαδελφεύς, λογογράφος καὶ καλλιτέχνης. Μετὰ τοῦ κ. Φιλαδελφεῦς ὅστις ἔσχε καὶ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης ιδέας συνειργάσθη καὶ ἐκθύμως συνέπραξεν ἡ κυρία Καλλι-ρόη Παρρὲν καὶ διευθύντρια τῆς Ἀ' ἡμεριδὸς τῶν Κυριῶν ἐν τοῖς γραφεῖσι τῆς ὁποίας ἐγένετο καὶ ἡ ἔκθεσις. Περὶ τὰς 90 ἔκθεσις ἀπασαὶ Ἑλληνί-δες πλην τεσσάρων ἢ πέντε ξένων, ἐπλημύρουν τοὺς τοίχους τῶν δύο αἰθουσῶν μετὰ τὰ χειροτεχνήματα τὰς ζωγραφίας τὰ ἀνάγλυπτα τὰς ἐνυφάντους γρα-φὰς τὰ πτυκτὰ πλαίσια καὶ τὰ ἐκ ναστογράφου καὶ γουταπέρκας κομφοτεχνήματα αὐτῶν. Καὶ ἦτο μιά ποιήσις, ἄρωμα, πνοὴ ξεφύρεως αὔρα, ὠκεανία, ἡ ἀ-ναπεμπομένη πνοὴ ἐκ τῶν δημιουργημάτων ἐκείνων ἀτῖνα ἐφιλοτέχνησαν χεῖρες τόσον ἀδράϊ, δάκτυλοι τό-σον πλαστικοὶ καὶ τόσον λεπτοί. Ταῦτα δὲ πάντα κατέταξε ἐξήρτησε διεκόσμησε μετὰ μοναδικῆς φιλο-καλίας καὶ ἀγάπης ὁ κ. Φιλαδελφεύς ὅστις συνέταξε καὶ πληρὴν κατάλογον τῶν διαφορῶν ἐκθεμάτων. Ὁ ἀ ἦτο μακρὸν ἔργον νὰ καταριθμῇ τις τὸ πλῆθος τῶν καλῶν ἔργων. Ὁ ἀ περιορίσθωμεν μόνον εἰς ὀνόματα χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἐκθεσιν ἵνα ἔχωσι ἑναυλα τὰ ὀνόματα τῶν δεσπ. Φανῆς Βάφα, Ἐμπίδοκλέους, Ζυμβρακάκη, Γούδα, Ἀρονσον, Ραυμόνδου, Σκούφου, Βολανάκη, Ζω-γράφου, Ἐμπερίκου, Βουγιούκα, Δραγούμη, Σο-λωμοῦ καὶ τὰ τῶν κυριῶν Ἀμοιραδάκη, Κινδῶν, Καμπούρογλου, Παπαγεωργίου, Ἀδραμιώτου, Θω-μοπούλου, Γιαλλοῦση. Ἡ ἔκθεσις διήρκεσεν ὅκτω ἡμέρας, ἐκρίθησαν δὲ τὰ ἔργα ὑπὸ δύο ἐπιτροπῶν καὶ ἀπενεμήθησαν πολλὰ μετάλλια. Πληθὺς κό-σμου καθ' ἑκάστην μέχρι ἀποπνεύμαθ' ἀνυψοῦτο ἐν τῇ μικρᾷ καλλιτεχνικῇ ἔκθεσιν, ἥτις πέπρωται νὰ καταστῇ ἡ ἀρετήρια λαμπρὰ καλλιτεχνικῆς δρά-σεως καὶ μορφώσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ διότι ὅπου ἡ μήτηρ εἶνε καλλιτέχνης καὶ φιλόμουσος· ἐκεῖ καὶ τὰ τέκνα, οἱ μέλλοντες πολῖται, εἶνε καὶ αὐτὰ φιλόμουσα, καλλιτεχνικά καὶ πολιτισμένα.

### ΝΕΩΤΕΡΑ

#### ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Τὸ ἐφετεινὸν Ζωγράφεον χιλιόδραχμον βραβεῖον τοῦ ἐν Παρίσις Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλ-ληνικῶν γραμμάτων ἐν Γαλλίᾳ ἔλαβεν κατὰ τὸ ἡμι-σὺ ὁ παρ' ἡμῖν εἰδικὸς περὶ τὴν παλαιογραφίαν κ. Ἰωάννης Σακκελιῶν διὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντα κατάλογον τῆς Πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης.

— Ἐκ Παρίσιος ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ Ἀλε-ξάνδρου Ἐδ. Becquerel, τοῦ γνωστοτάτου ἐπι-στήμονος καὶ μέλους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστη-μῶν. Γεννηθεὶς τῷ 1820 ἐν Παρίσις, ἐνησχολή-θη πάντοτε εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας καθόλου. Τῷ 1878 διεδέχθη τὸν πατέρα του ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς φυ-σικῆς ἱστορίας τοῦ Μουσείου. Μέλος τῆς Ἀκαδη-μίας τῶν ἐπιστημῶν ἐξελέγη τῷ 1863 ἐν τῷ τμήμα-τι τῆς γενικῆς φυσικῆς, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Des-pretz. Εἰς αὐτὸν ὀφείλονται πληρὴ ἄλλων ἐπιστη-μονικῶν ἐργασιῶν σπουδαία μελέται περὶ τοῦ ἡλια-κοῦ φάσματος, καὶ γενικώτερον ἐπὶ πλείστων θεμά-των τῆς πειραματικῆς φυσικῆς.

— Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀδελφῆς Καρόλου τοῦ Με-γάλου «Ἀδας», τὸ χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον καὶ διὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ κοσμηματογραφιῶν κε-κοσμημένον, τὸ ἀποτελοῦν καθ' ἑαυτὸ πολύτιμον ἱ-στορικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κειμήλιον καὶ τοῦτο εἶ-νεκα ἐν θριάμβῳ ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐν εἰεὶ 1794 εἰς Παρίσιος ἀποκομίσθη ἐκ Τριέρης, ὅπου ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνάτου αἰῶνος διετηρεῖτο ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Μαξιμίνου, εἰτα δὲ ὑπὸ τῶν συμμάχων

γκάλιν ἀποδοθὲν ὅπου ἐδωρήσατο αὐτὸ ἡ εὐσεβὴς Ἄδα, ὁ περιλάλητος «Κῶδις τῆς Ἀδας ἐν Τριέρῃ», εὐρίσκεται πρὸ τινος ἐν πανομοιότυποις καὶ λαμπρῶς περιγεγραμμένον ἐν τῇ Ἑθνικῇ ἡμῶν βιβλιοθήκῃ. Ἡ «Ἱστορία τῆς ἱστορίας τῶν Παραρρηνίων χωρῶν» δι' ἀδράς δαπάνης καὶ διὰ συνεργασίας πολλῶν λο-γίων, καλλιτεχνῶν καὶ παλαιογράφων, ἐξέδωκε μέ-γαν καὶ πολυτελῆ τόμον ἐπιγραφόμενον αὐτὸ ἐν Τριέρῃ κῶδις τῆς Ἀδας, ὅπως καταστήσῃ καὶ εἰς ἄλλους προσιτὸν τὸν ἀληθὲς τοῦτον θησαυρὸν τῆς ἐν Εὐρώ-πῃ γραφικῆς τέχνης κατὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Χρι-στιανισμοῦ καὶ τὴν πρώτῃν διάδοσιν τῶν γραμμάτων κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

— Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἐγένετο ἡ ἐκλογή τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ Πιέρ-Λοτι, ὡς διαδόχου τοῦ Ὀκταβίου Φεγίε, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Κυρίου Δε Καμῶν», τοῦ «Ἡμερολογίου Ἀπόρου Νέου», καὶ τῶν ἄλλων φανταστικῶν μυθιστορημάτων, γνω-στῶν καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Ὁ Λοτι κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔσχε κρατεροὺς ἀντιπάλους, τὸν Ζολᾶ, τὸν μέγαν τοῦτον ἡγῆτην τῆς πραγματικῆς σχολῆς, τὸν διακεκριμένον μυθιστοριογράφον Φερδι-νάνδον Φάβρ, καὶ τὸν Ἑρρίκον Μπορνιέ, τὸν ἐμ-πνευσμένον δραματογράφον τῆς «Κόρης τοῦ Ρο-λάνδου».

### ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐν τῷ οἰκοπέδῳ Σαπουντζάκη ἀνασκαφαὶ νέα καὶ ἐκάστην κειμήλια φέρουσαι εἰς φῶς. Οὕτω εὐρέθη ἀγγεῖον ἀρίστης τέχνης φέρον τὴν περιεργὸν ἐπιγραφὴν ΕΙΧΟΝ ΚΑΛΛΟΣ· τὸ ἀγγεῖον εὐρέθη ἐντὸς τάφου ἀνήκοντος εἰς νεαράν πι-θανῶς γυναῖκα. Μεταξὺ δὲ πολλῶν μικροῦ λόγου ἀ-ξίων εὐρέθη ὠραιότατῃ πυξὶς ἀκεραία εὐτυχῶς, μετὰ τοῦ πώματος αὐτῆς ἔχουσα περὶ ἑξωγραφημένας ἐξ γυναικείας μορφᾶς. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθη ἐπὶ λί-θου ἀπλοῦ χρησιμεύσαντος ἐπιτύμβιος πλάς καὶ ἐπι-γραφὴ ἀτυχῶς ἡκρωτηριασμένη, ἥς ὁμως τὰ γράμ-ματα φαίνονται χρωματισμένα διὰ ζωροῦ ἐρυθροῦ χρώματος κάλλιστα διατηρουμένου. Ἐκ τοῦ σχή-ματος δὲ τῶν στοιχείων εἰκάζεται ὅτι ἀνάγονται εἰς τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

— Πρὸ ἡμερῶν ἠνολύθη ὁ μαρμαρινὸς τάφος περὶ τοῦ ὁποῦ πολλὰ ἐγράφησαν καὶ θέαμα ἐκπληκτικὸν παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν παρευρεθέντων. Ὁ τάφος ἦτο πλήρης διαυγεστάτου ὕδατος καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ἀνεπαύετο ὁ σκελετὸς εὐσώμου ἀν-δρός ἔχοντος τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς δυσμὰς καὶ τὰς χεῖρας πλαγίως. Τὸ ὕδωρ εἶχεν ἀπολευκάνει τὰ ὀστέα καὶ διεκρίνοντο καθαρώτατα οἱ κάλλιστα διατηρηθέντες ὀδόντες ἀμφοτέρων τῶν σιαγόνων. Παρὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα εὐρέθη ὠραιότατῃ λήκυθος ὡς ἐπίσης καὶ ἑτέρα μεγάλη καὶ δύο μικραὶ καλλιτε-χνικώταται παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα· μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν ἑτέρα ἐπίσης μεγάλη. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πλησίον τῆς κεφαλῆς εὐρέθη μία μεγάλη λήκυθος πρὸς τὴν ἀριστερὰν ἑτέραν καὶ εἰτα κατὰ σειρὰν ἤρχοντο μέχρι τῶν ποδῶν τοποθετημένα δέκα λύκθοι. Δυσ-τυχῶς τὰ σχήματα καὶ οἱ χρωματισμοὶ ἐξηλεφθη-σαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Οἱ τάφοι οὗτοι οὐδεμίαν ἐπι-γραφὴν ἔφερον ἐκ τῶν ληκυθίων δὲ εἰκάζεται ὅτι ἀ-νάγονται εἰς τὴν 4 π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Πληρὴ τῶν ἀγγείων εὐρέθη καὶ μία σιδηρὰ σπλεγγίς. Πλησίον τοῦ τάφου εὐρέθη καὶ ἕτερος ὁμοίως κατασκευῆς ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ὀστέων καὶ τούτων ἐν ἀποσυνθέσει οὐδὲν ἑ-τερον ἄξιον λόγου περιεῖχε.

### ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Χριστιανικὸς οἶκος ὑπὸ Ἰγναντίου Μοσχάκη ὑψηλῆς τῆς Θεολογίας. Ἐν Ἀθῆναις ἐκ τῶν κα-